

Höfcherke. V.
N. J. Migejencsillag, völgyen
világ loss,
Alom és ábránd az új
tyolán. Gyulai Pál.

n)

Magyar Tudományos
AKADÉMIA
Főtitkári hivatal.

Érk. 1889. sept. 25⁵

Nádasdy-pályamű

Mig égen csillag, völgyek viráglox,
Alom is ábránd az éj főtjolan.

Gyulai Fül.

Műfehérke.

Jent jertam a hegyek között,
S arany színű lepke,
Csillagos szép nyári estén
Nekem azt mesélte

+ +
Régen volt az, réges régen,
Szép tündérek laktak,
Akkor még itt a hegyek közt
Höl most medve ballag.

Volt akkor egy király fia
 Deli, nemes, bátor,
 Nem volt párja a világon
 Sem közel, sem távol.

A királyfi vadászni jött
 Fel a pengőcigbe,
 Nyilvesszővel vadat löni
 Ha kerül elibe,

Várta, várta sóvár oxemmel,
 Vad lövésre nem jött,
 Dildán im karcsu xerge
 Fut a vadász elött.

Nyillovással megsebesítte
 A xergét királyfi,
 Az elötte tovább rokkell
 Nyomát vöre jelzi.

77
Övinyen át köröl köré,
A serge gyors lába,
Vadra vágyva a királyfi
Mindennitt nyomába. -

Már egy magas hegyre értek,
Serge meg nem állott,
Heggy tövében tö partjára,
Dár szökéssel szállott. -

Ferül az sikk rajta a nyíl,
Snem pöppөн a légbe,
Nyíl helyett a vadász maga
Száll alá a völgybe. -

Lent a tónál tündér szép lány
Sergét átölelte,
Esdőleg csüng a királyfin
Bivös tekintete. -

IV.
Honnan jössz te a vadonba,
Lépj király kisasszony?
A leány mond: anyim itten
E diis birodalom.
Szóból szó lett beszélgettek,
Virágokat szedtök,
Mulatónva vették észre,
Hogy elsteledek. -
A leány most kiterjeszté
Atlátszó két szárnyát,
Mint sóhajtás tova rebbant
A tengerreem tón át.
Elbámulva repülésén,
A királyfi látta,
Hogy a kit itt megszeretett
Tündérek leánya.

I
De nem tudta feljteni
Haxafelé nem tört,
Messze hagyta birodalmát
Skereste a tündért. -

Tött utánna nem egy hírnök
Töjjon hara várják,
Ké hagyja így támasz nélkül
Raskatag vén atyját. -

Mind hiába, nem tört vissza,
Messze elkerülte,
Ha meglátta hogy jön érte
Atyjának küldötte.

Úrte a gyorslábu vadat,
De rá többé nem lőtt,
Szarvas seregé ugrálhattak
Estig sreme clött. -

Bánatosan kimerülten
 A tóhoz lezállott,
 Új szíleiben reszketegen
 Sebésült őz állott. -
 Kis övikém véred is foly,
 Lemosom e vizbe,
 Fobban vörzik az én szívem
 Annak nincs gyógyfiwe.
 Egő vágyam, szenvedésem,
 Hju életemmel,
 Legjobb lesz ha tőméljébe
 Magam temetem el. -
 Ne tudd, ne tudd! sírolott az őz
 Schwálorott erre
 A királyfi elött állott
 Fiwe szép szerelme

Itt vagy vigye, oh ne hagyj el,
 Soha többé engem,
 Kéronámat országomat
 Lábaihoz teszem;

Nincsen ország melyt adnám,
 Tündérek világot,
 Földvidéket s erdőmédét
 Megyek én csak hozzád.

Szárny sühogás fejök felett,
 Tündér király ott van
 Szól a lányhoz mint a szellő,
 Szeliden és halkán.

Mól maradox te hófehérkém
 Legszébbike lányom,
 A tündérek táncza gyűlték
 Már az esthomályon

Nem kívánok tündér lenni,
 Mond, a lány: egy vágyom
 Hón szeretet szeretetni
 Ez legyen világom.
 Tudod-e hát szép lányom,
 Mi az ember sorsa?
 Rövid öröm, hosszú hiúság,
 Bűvöletti sírba.
 Tündér világ örök élet,
 Öröm kánat nincsen,
 Nem veheti ezt az ember
 Semmiféle kincsen.
 Szerelmeknek sorsát osztom
 Öröm's szenvedésben,
 Ha ő meghal, csak fájdalom
 Vélha nekem élnem

Menj tehát ha úgy kívánod,
 Megbánást ne érezx,
 Hogy vállaltál ember sorost
 Mely vezet his véghez.
 Ezzel áldván tiédér király
 Szármyait levette,
 A léányok 's azzal elbánt
 Sötét rengetegbe.

+ +
 Örmödtlen vité haza
 Királyfi aráját,
 Ellenségtől dulva lette
 Ősi birodalmát.

Öreg atyja meg nem bírta
 Vidni az országot,
 Szar most hadtól elpusztítva
 Tűz 's nyomórban állott.

2
Vért sereggel, haldokólus
Latta viszont atyját,
Haldokló ajkáról szája
Atok nem áldás szála.
Vöi bübáj tartott tégát,
Fent a rengetegben,
Mig borsz harcban az országod
Imagam is elcsúsztam.
Megérdemted, hogy büzdokló
Földönfutó lettel,
Mert hazát 's kötelességet
Egy nőcét feledtetél
Atyja meghalt, 's öröksége
Lett király fiának.
Vért hadsereg, verített ország
Svighetetlen bánat.

Höfcherke sigastaltu,
 Monetta neki sárstór,
 Korona is diosósig vágy
 Sivvitol van távól.

Messze-messze a hegyek közt
 Rakjanak kis kunyhót
 Szélmökben megtalálják
 Ott a boldogságot.

Stem nem-szólt a királyfi
 Te elhagytad irtem
 Fényvilágot; 's az én háldám
 Kunyhó 's nyomór legyen?
 Vért hadseregét isse szedte,
 Utból harezba vitte,
 Mássza nyerni birodalmát
 Bixtosan remélte. -

Hősi bátorsággal küzdött,
 De mind csak hiába,
 Nem volt vele a szerencse,
 Snagy az ellen sziama
 Elhullott sok vitéz bajnok
 A vérző királyfiat
 Fegyvernöke's Hőshörke
 Csatateréről visszük.

Üldözötten kifáradoa
 Menekülnek hármán,
 Míg az ellen nyomuk veszté
 Erdők homályában.

Ott sejtére megpillentek
 Fehér szikla mellett,
 Sebénél a királyfinak
 Sive jobban véreztek.

Meg kell halnom, itt kell hagynom
 Téged boldogságom,
 Támasz nélkül elhagyatva
 E veszes világon.
 Réved lessz az ember sorsnak
 Minden szenvedése
 Ha nem fogad vissza többé
 Tündérek kegyelme.
 Nem kell nekem tündér élet,
 Kín az nállad nélkül
 Érted éltöm meghalni is
 Szívem volod kézzel.
 Ha szerelmem csele' gond,
 Nem segített, vége,
 A királyfi meghalt's velle
 A nő reménysége. -

A halottat hű szolgálja
 Ottan életette,
 Sírja borult hó fehérke
 Kesereg felotte
 Ott örökösök a fegyvernök
 De asszonya nem szól,
 Kora regtől késő estig
 Nem mozdul a sírről.
 Lasi, nézi a hű szolgálja
 Egyszer csak nem látja,
 De úgy a sirt mint a sziklát
 Szép virág borítja.
 Virág mely fehér mint hó,
 Puhá mint a bársony,
 Nem hervad el lassaképen,
 Sem télen sem nyáron

+ +

Réges rég volt, Hőseiriket
Szem többi nem látta,
Eszirtket elborítja
Havasok virága

Tó felett az arany fényű
Lepkék átröbbenek
Mint hajdonta a tündérek
Esti tánczra mennek.
